

Dessa stövlar

En felaktig översättning

TOVA GERGE

www.dockhaveri.se

© Tova Gerge 2017

Omslagsbild: Moa Schulman

Formgivning: Anna Lindberg

Novellen finns tidigare publicerad i *Ord&Bild* 3/2012.

JAG VAKNAR UPP HÄR och det är redan sena kvällen. Samma fina starka spindelväv i hörnen. Det här är Lilla Emmy-gatan 59 (nej, den heter inte så, jag bara skojar) – murket men centralt, mitt i spökstan. Här råder en kärleksfull men dysfunktionell stämning. De dammiga fönstren vetter mot en asfaltstäckt bakgård. Dörren vetter mot ett trångt och mörkt trapphus.

Jag går inte ut dit, jag går in i badrummet och sätter på varmvatten. Det är rödaktigt, man ska inte dricka det. På handfatet står en ask torkade blommor som flera gånger blötts upp, torkat in, blötts upp igen. Badrumsspegeln är täckt av charmiga tandkrämsfläckar, från för sju månader sedan, från för två veckor sedan, från för tre dagar sedan, och så vidare. Jag utökar

deras antal. Min tandborste borde egentligen slängas. Vänder tillbaka in mot platsen där husets hjärta (Lilla Emmy) förmodligen skulle befinna sig om hon inte varit ute. Alltså sängen.

Lakanen är ingrodda med svett på gränsen till det bakteriella. Här har jag lagt min hatt och det är det närmaste jag kommer ett hem. Här har jag ställt mina stövlar i hallen (det är en regnig och het stad), inte bara ikväll utan många kvällar. Kvällar när jag hade behövt vara ensam, kvällar när jag hade behövt vara någon eller kvällar när jag mest av allt behövt Lilla Emmy.

Lilla Emmy har också behov. Nu har hon till exempel gått iväg för att det i frysen bara finns citronglass och buffelvodka, och i skafferiet bara spaghetti. Så fastän hon alltid, alltid är rädd att bli mördad och rånad när det är mörkt handlar hon just i detta ögonblick ätliga saker i någon av affärerna som har öppet tjugofyra timmar om dagen.

Jag kan tycka om en sådan sak, att hon har ett driv för att leva och inte släpper taget. Jag kan också tycka om att tänka på hur hon ser ut när hon äter vad hon nu äter, hur hon aldrig

lyckas äta på ett sätt som riktigt funkar för henne. Hon är i ständig smärta och förvirring när det kommer till att stoppa saker i munnen, tugga, svälja. Det gör att maten blir godare för mig om man jämför.

Det klickar i dörren. Hon återvänder med en burk saltgurka och ett exemplar av affärens reklambemängda papperspåse, ger mig chokladflarnskakor av den färdigbakade sorten. Jag äter mina ivrigt, hon äter sina långsamt. Den sega degens chokladflarn är nära nog ännu smältheta, lämnar fläckar på hennes vaxduk. Vi sitter på varsin sida av bordet, tuggar, sväljer, hon fyller en plastkaraff med kallvatten, jag dricker utan att prata, bara dricker. Vi har ett sätt att än så länge inte vara rädda för varandra.

Jag har ett sätt att se på hennes ännu inte uppätta kakor, hon har ett sätt att inte möta min blick. Jag har ett sätt att ta hennes kaka när hon lagt ned den, och hon har ett sätt att ännu inte vara riktigt mätt.

Vi har ett sätt att ta till allt grövre repliker. Och sedan står vi plötsligt och skriker så högt att vi inte kan skilja våra röster från varandra,

men det behövs inte, vid det laget vet vi var vi står, vi vet vilka vi är. Jag är Pelt och hon är Lilla Emmy.

“Du är urlöjlig, Pelt, varför packar du inte bara dina små resväskor och åker tillbaka till Baeubalusa?”

Jag bodde där förut. Men jag vill inte tillbaka. Där var allting tråkigt. Jag, jag är Pelt, jag vet vad jag ska svara, jag svarar nästan gråtfärdigt:

Ja, men jag kanske gör det, raring, jag kanske ska ta och dra ut på vägarna och hitta mig själv. Sen försöker jag beveka henne, men hon säger:

“Stick iväg, Pelt!” fastän jag lovar henne att jag ska bli en annan person från och med nu, och aldrig mer stjäla mat av henne.

“Klipp dig och skaffa dig ett jobb, Pelt.”

Kanske vore det det bästa. Att bli oberoende, som de säger. Jag tar min hatt och tänker gå, men när jag kommer ut i hallen har Emmy redan snott mina stövlar och snäser:

“Du äger inte ens skorna på dina fötter! Jag gav dem till dig och nu tar jag tillbaka dem.”

Jag slänger igen dörren och går därifrån så som jag kom till världen, barfota. Jag skulle

kunna köpa en egen bungalow, en levande iller, en årsförbrukning av kakor. Se upp Emmy! En arg tanke för varje trappsteg ned till bottenvåningen. Jag kommer på att jag ska byta namn för att hon har slitit ut Pelt genom att skrika det åt mig på ett så otrevligt sätt. Från och med nu ska jag heta Corleone och inte berätta det för någon och sen komma tillbaka som en helt annan person, på ett helt annat sätt än hon trodde att jag menade när jag sa att jag skulle ändra mig – som en person hon inte ens fattar är jag, men som ändå är det – och så kommer jag ha kollrat bort henne helt och hållet.

Det vore också ett bra sätt att hämnas på henne för att hon får ha så många namn och inte jag. Det finns ingen gräns för hur många namn hon egentligen har. Det är som att hon livnärde sig på dem. Jag kallas bara Pelt när hon kallas för något som finns på riktigt, som Emma eller till och med Emma Shelton, plus alla smeknamn i stil med Emmy och även Em. I min hjärna har jag dessutom en lista med mer privata namn som jag när som helst kan tilltala henne med. Som Deborah III eller Angie. Hon brukar svara: "Vad är det nu, Pelt?"

Nu, lilla Emmy, är det natt och det går inte att söka jobb så här dags, för ingenting är öppet utom tjugofyratimmarsbutikerna, och där vill inte jag jobba. Jag vill jobba någon annanstans. Som dansös eller hotellägare kanske, fast ska jag ha en chans på någon intervju måste jag ha sovit ordentligt och ha någonting på fötterna och utan henne har jag ingen säng och inga stövlar, så jag går till tvättstugan i källaren. Där är det åtminstone varmt. Och den ligger rakt under henne. Det är bara fem golv emellan.

Jag gillar tvättstugor för där finns inget tuggummi som fotsulorna kan fastna i och luften smakar sköljmedel. Så rent är det aldrig hemma hos oss. Jag drar in lukten i näsan så många gånger jag hinner, men snart slänger man ut mig därifrån med huvudet före.

Nej, ingen går till handgripligheter, det är bara jag som önskar mig ett spänningsmoment. Det kommer en gubbe med örngott som han ska stryka (tydligen vill han ha dem släta), han säger:

"Avlägsna dig."

Jag: *Okej.*

Utanför ångar regnvattnet från marken som

försöker torka. Jag följer gatan, hennes gata, brandgul av nattlamporna. Precis i hörnet av Lilla Emmy-gatan och Våldigt Tråkiga Avenyn ligger en industritvätt. Jag skulle kunna fråga om de händelsevis har en ledig tjänst, men vid närmare eftertanke vill jag inte förstöra min varma känsla för sköljmedel, så jag går förbi.

Allt känns ok men lite poänglöst utan Emmy. Jag försöker lifta fast jag vet att ingen plockar upp en i stan, man måste gå till tullarna eller motorvägarna. Fast jag inte ens vet vart jag ska – hur blir man hotellägare? – åker jag rälsbuss till stadskärnan och tillbaka, stjal fisk och chips genom att säga att jag beställt men inte fått, blir avhyst, blir avhyst, blir avhyst. Lilla Emmy, det börjar för farao redan bli vår. Tiden går fort, hur man än har det.

Jag har det nästan bra. Jag släpar mina nakna fötter uppför backen och jag tänker på saker jag skulle kunna säga till Emmy, som:

Du lärde mig ingenting och nu när jag lärt mig ingenting har jag blivit som ingen och nu går jag.

Hon svarar: "Om du vore ingen skulle du lika gärna kunna stanna Pelt, då skulle du inte

störa.”

Sparkar på en lyktstolpe. Den blinkar till.
Jag försöker en andra gång.

*Du lärde mig självrespekt och nu när jag har
den så lämnar jag dig.*

“Men Pelt. Såna som du lär sig aldrig
någonting.”

Lampan slocknar. Luftfuktigheten går nästan att
ta på.

*Du skrämmer mig inte ett dugg, och det
skrämmer mig.*

“Åh, var inte rädd, Pelt.”

Nu när jag redan vet vad vi skulle säga om
saken, kan jag inte förstå varför jag inte skulle
kila upp till henne bara en sväng. Jag kan vägen,
jag går redan vägen. Det är här jag känner mig
närmast det mesta, exempelvis mig själv, eller
himmelen (Lilla Emmy-gatan ligger på en rätt
så hög kulle). Jag är redan framme. Jag kan
portkoden, jag kan trapphuset i mörkret, jag kan
vår speciella knackning. Varför ska jag besitta
den informationen om jag inte får använda den?

Okej att jag typ sagt att jag inte skulle
komma tillbaka hit innan jag blivit en annan
person, men på sätt och vis kan man ju säga

att jag är en annan person. Man är en ny person varje sekund. Några celler dras ifrån, några läggs till, nya tankar produceras, gamla tankar produceras också, men in i ett nytt sammanhang. Jag lär mig igen att jag (vem jag nu än är) behöver Lilla Emmy (vem hon nu än är). Jag lär mig knacka på hennes dörr igen och hon lär sig att jag knackar.

Som svar höjer hon musiken så att man inte hör vad man tänker. Det har hon inte gjort förut; hon har lärt sig någonting. mig trots hennes förmåga till inlärning lite ont att detta är den nya tacken för vår trevliga knackning? Den smärtan gör i så fall ingen skillnad, för Em slår ändå ut mina smärtfunktioner. I Ems sällskap är tankarna överröstade. Alltså, jag hade ändå inte kunnat höra vad jag tänker. Inte när vi står så nära varandra som på varsin sida om hennes lägenhetsdörr. (Vad är en människa utan sina svagheter? Ingenting.)

En granne kommer ut i trapphuset. Klockan är ett på natten. Jag överväger mina alternativ. Jag skulle kunna försvara Emmy, rädda henne från störningsjouren genom att agera som upplivande distraktionsmoment; börja berätta en saga till exempel. Men grannen betraktar mig

redan från första stund med misstänksamhet och säger surt:

”Du är inte en av de där som sover i trappuppgången, va?”

Jag är ju inte det, jag är en av dem som sover i tvättstugan eller hos Em, men det tycks av flera anledningar som en dålig strategi att erkänna någotdera, så jag pekar som en främling på dörrens namnskylt (vad är en människa om hon inte har minst tre namn på dörren) och bestämmer mig för att Emmys grannar är mina vänner, för Emmys grannar är inte hennes vänner och att jag inte heller kan vara det så länge jag är på fel sida om den här dörren.

Alltså pekar jag och säger att jag bara ska be henne därinne vara tyst, för hon låter så mycket. Då blir grannen på bättre humör och väser i mitt öra:

”Vet du att hyresvärderna försöker få henne vräkt?”

Nej, det visste jag inte. Om jag skulle bli inbjuden som vittne i en rättsprocess kring fridsstörning, och skulle berätta någonting om Emmy för juryn, så hade det till exempel kunnat vara: *Emmy berättar inte saker för mig.*

Det är inte det att hon är hemlighetsfull; hon är bara glömsk. Jag däremot minns; allt det bra och allt det dåliga minns jag. Samtidigt. Jag skulle kunna göra en lång lista.

1. Jag minns fotografiskt varje spaghettistrå som förra veckan föll ut på golvet. Hon lyfte plastförpackningen fel. Vi sopade ihop och la tillbaka.

2. Jag minns, det är ett halvår sedan, hur hon ville att jag skulle ta hål i hennes öra. Hon satt på toastolen med isbiten i handen och lockade. Hon hade steriliserat nålen, och det fanns fortfarande massor av tändstickor kvar i asken för den eventualitet att det skulle behöva göras om, men jag klarade det inte. Jag började skaka i kroppen och tog tändstickorna och stoppade dem i byxfickan, spottade på nålen och slickade på örat så att hon inte skulle få för sig att fixa det själv. Även om hon är en jävla kyckling så är hon dubbelt så trotsig som feg. 3. Dagen därpå hjälpte jag istället ett par örhängen att lifta från affären hem till Emmy, fast såna med clips, alltså. Två runda låtsaspärlor infattade i plastlegering. Hon bar dem förorättat. 4. Jag minns Deborah I, Deborah II. (Vad är en människa utan sina svagheter?)

Tillsammans med dina grannar är du stark. Grannsamverkan mot Emmy. Det som händer är att jag och grannen utför en enad aktion mot hyresgästen Shelton. Vi bankar båda på dörren tills hon öppnar och vi *kräver* att musiken sänks. Annars ska vi gå till värden. Annars ska vi gå till vården. Annars ska vi gå ut i världen, och deklarerera vår frustration över hennes existens. Det vill hon väl ändå inte?

Jag vet redan att hon inte vill det. Hon vill att jag ska vara hennes vän och inte förneka henne. En måhända förståelig önskan. Men Emmy håller god min i elakt spel och spärrar upp sina redan ganska stora ögon, säger:

“Oj, jag hörde inte att någon knackade, jag hade visst lite hög musik. Det är en fråga om att min hörsel har blivit sämre sedan en industriolycka, jag höjer och höjer utan att tänka på det, men jag ska få läkarhjälp, du vet, ny hörselsnäcka, jag är ledsen...”

Jag (bara tänker): *Allvarligt talat, Emmy, 'ny hörselsnäcka'; kan man ens få det?*

5. En grej som lilla Emmy sa på natten, när hon oroade sig för att rånmördare skulle rycka av hennes öronsibbar:

“Pelt, jag har tänkt på en sak, om de försöker ta tag i örhänget, så kommer de upptäcka att det bara är clips, och så kommer de stå där, med mina clips, som nästan inte är värda någonting, i handen, och då blir de förvirrade. Och då kan jag gå min väg. Visst är det genialt?”

Grannen är den som går sin väg, jag är den som stannar kvar med Emmy och hennes kapitala brist på hörselsnäck, som i själva verket är fullständigt fabricerad. Emmys runda öron fungerar utmärkt. Det är de som håller henne vaken om nätterna; hon ligger och lyssnar på ljuden utanför. Men just nu står hon framför mig, stillsamt rasande, släpper in mig så att jag inte ska ställa till det ännu mer. Jag gråter. *Skicka inte iväg mig, vad som helst kan ju hända, jag blir rädd.*

Emmy: “Lilla Pelt. Du har varit borta i exakt 45 minuter.”

Jag: *Men jag har ingenstans att gå.*

Emmy: “Snyt dig för all del.” Hon har inget snytpapper. “Snyt dig i rockärmen, för all del, Pelt.” Jag har ingen rockärm.

Kort därefter återberättar vi redan Emmys öron; skrattar, klöser. Det är lite hud, lite hat, lite

ha-ha-ha (Vi är inget skämt!). Lilla Emmy drar morgonrocken kring sig, säger "Varför sover du här, jag måste till jobbet imorgon", men hon har inget jobb, hon heller. *Jag sover här eftersom jag vet att du inte klarar av att vara ensam med ljuden som läcker in från gatan.*

I själva verket sover jag inte alls. Jag ligger tätt intill hennes ben och smakar av hennes blommiga kjolfäll. Organisk söthet från hennes kropp har satt sig i syntetfibrerna, billig tvål från när hon senast sköljde upp en blodfläck i handfatet (hon står vida över tvättidsbokningar). Snörvlar i mig damm från tygliljorna. Kön, svett, skinn, mat. Jag smakar snart av också hennes lårs insidor. "A-a, Försök inte du, Pelt", snäser hon, men hon är hypokrit, jag vet att hon kommer att ta av sig förr eller senare. *Du måste det, Angie.* Alla människor måste det, de kan inte gå klädda hela livet; de måste byta till nattlinne eller kanske duscha. Min tunga intrasslad i hårståna som täcker hennes nacke, jag knäpper upp knappar. Hon försöker stoppa mig vid dragkedjan på axeln. "Det där är ju helt överflödigt, Pelt, den är bara för dekoration." Jo, jag vet, jag vet det Lilla Emmy. Jag går in i det med öppna ögon.

Med öppna ögon över hennes ansikte. Jag har henne under mig, men allting vänds – ordningar, bord – och vi med dem. Nu har jag varje cell med mig i rummet, nu svarar de mot hennes celler, nu svarar vi mot varandras öppningar, bryter upp varandras stängdheter.

När hon är färdig med mig kommer jag att vara decentraliserad, och redan vill jag det inte. Redan håller jag emot allt sönderfall. (*Vad är en människa...*)

Hon förblir rörlig i mig tills det skaver. Så nära innanför huden som möjligt. Svidande knän som faller ut mot sidorna när jag försöker lägga dem intill varandra. Mina trosor ligger längre bort och mina blygdläppar måste vara röda av hennes hårdhänthet.

Jag skjuter henne ifrån mig, ångrar mig och drar henne till mig igen, ångrar mig och skjuter bort henne, drar henne till mig, skjuter bort henne, drar henne till mig. Hon mumlar i mitt öra att hon måste gå någonstans, skaffa något, en läkartid för hörselgångsinflammation? Jag hör inte riktigt. Hon klär på sig och stänger ytterdörren efter sig. Jag stannar i hennes säng. Det luktar så starkt av henne att jag har svårt att förstå att hon är utomhus. Sättet som jag minns

henne på är för verkligt.

När hon senare på natten kommer insmygande, skraj som ett djur efter att ha gått själv längs hela Våldigt Tråkiga Avenyn (medförandes toalettpapper), är jag påklädd och tittar ut. Det kan se ut som om jag tittar efter henne. Jag säger inte att jag gör det, bara att det kan se ut så. Eftersom jag inte tittar på henne, så måste jag väl titta efter henne? Så tänker Emmy, om jag känner henne rätt (det gör jag).

Hon säger:

“Jag gör dig väl inte rädd?”

Nej. Du gör mig inte rädd.

Nedåt löper stuprännan, färgen sprucken och plåten bucklig.

“Inte ens lite, det är ju mitt i natten?”

När jag tänker på det är jag kanske rädd (för hennes brinnande ryggtavla vid diskbänken). Kanske så rädd att jag borde fly raka vägen tillbaka till Baeubalusa.

Men allt måste återgå till det onormala. Det finns inget ont i att bara vila huvudet. Jag lägger mig intill Emma Shelton som en extra tröja, blundar. Jag har henne i näsan. Jag hör henne säga:

“Tror du på änglar, Corleone?”

Jag tror på England.

“Men England finns inte.”

Du ljuger. (Tystnad.) Var har du gömt stövlarna?

“De står i hallgarderober. Du kan få dem av mig, jag använder dem ändå inte.”

Innan jag slocknar undrar jag hur hon kan veta att jag bestämt mig för att heta Corleone och hur hon alltid kan nosa rätt på mina gömställen medan jag aldrig hittar hennes. 6. Jag minns när jag hade fått fyra bananbakelser på ett bageri vid stängningsdags och försökte gömma dem bakom burkarna i kylan. Hon åt allihop och mådde sen illa hela natten så att jag var tvungen att hålla hennes lugg medan hon kräktes och jag kunde se och känna på lukten av hennes spyor att det enda andra födoämnet hon fått i sig den dagen var rött vin.

När jag vaknar igen sover hon. Klockan har blivit ett på eftermiddagen. Hon lutar sig mot mig som om jag vore hållbar (*jag vet att jag inte är det*), och hennes vida sov-t-shirt har glidit ned från axeln. Hon borde frysa, men det gör hon

inte, hon genererar hetta. (*jag vet att jag inte är det!*) Fyller hela rummet med kardemumma och mysk: det väljer ut. Pulserande kinder och yrsel (*men jag vet, jag vet, jag VET att jag inte är det...*). Hennes bröst sammanvävda med hennes bröstorg under tyget. Halvsover, dåsiga ögon, öppna läppar. (*jag -*) Ja, alla vet vid det här laget, stuprännan och människorna på gatan, till och med mina stövlar. Det är bara hon som inte vet om det.

Emma, det är mitt på dagen, du ska inte sova. Man ska inte sova mitt på dagen.

Hon luktar tvål och smuts och en aning sjukdom.

Du måste äta också. Och dricka. Jag blir rädd. Du är så varm om pannan.

“Jag är kär i dig, Pelt.”

Jag vet.

“Jag bara skämtar.”

Jag vet.

“Det bästa med dig är att du vet så mycket. Hur långt är det till månen, Pelt?”

En mil.

“Det bästa med dig, Pelt, det är att du ljuger så mycket.”

Det får vara nog, jag håller för munnen

på henne. Hon är snuvig och till slut svimmar hon av syrebrist. Jag håller kvar lite längre. Någon måste täppa till, och hon har själv sagt att hon hellre vill att jag dödar henne än att hon omkommer i ett rånmord. Den här gången lämnar jag henne dock levande, blåser in ny luft i henne som vid räddningsandning och känner hur hon fortfarande trycker emot och tillbaka in i mig.

Varför insisterar jag på att starta om, varför kan jag inte låta det sluta? Tror jag måste försäkra mig om att jag minns allt rätt. Tror jag måste dra hennes unkna, milda andedräkt tillräckligt djupt ned i mig för att kunna vara säker på att det är den sista luft jag kommer att förlora; den som bara byts ut om någon gör en heimlich manöver på en. Jag packar in henne i mina lungor, för säker transport.

Så flyttar jag mig några meter. Mycket längre går det inte att ta sig; Emmy har det inte så stort. Jag sneglar mot hallen, men hamnar i köket. Det finns inget ont i att bara äta en smula. Fast det verkar som att smulorna är slut så jag äter saltgurka. Jag skulle kunna koka spaghetti, men jag orkar inte. Den är så full av skräp efter att

den föll ur paketet.

På bordet har Emmy en batteridrivna kassetbandspelare. Jag spelar min favoritsång. Det är en reklamjingle för ett hotell. "Om det nu skulle hända att din sötnos lämnar dig, och du har en historia som du bara måste berätta, så ta en promenad ned längs ensamgatan till hotell 'Det krossade hjärtat.'"

Sen kommer refrängen. Jag spolar tillbaka och lyssnar igen. Jag gör det kanske fem eller sex gånger.

Till slut vaknar Em och ropar att hon vill fortsätta sova, att jag ska stänga av. Jag stänger inte av. Jag vill lyssna färdigt på versen. Då kliver hon upp och tar spelaren ifrån mig, men hittar inte offknappen, så istället slänger hon hela maskinen i diskhon och vrider på kranen. Den fortsätter spela. Hon bänder sönder batteriluckan.

Jag tänker att hon kommer få en stöt för att det är blött och el, men det får hon inte. Sen blir det tyst. Jag tittar på henne och på radion. Hur de står där tillsammans. Lilla Emmy, det blir snart mörkt igen. Det syns på ljusets lutning genom persiennerna att solen redan vänt åt det hållet.

Jag har inte makt över något, det är nedslående. Om Emmy hade en mer försonlig karaktär hade hon kunnat trösta och säga att vi är fula men åtminstone har musiken eller att vi är fattiga i anden men åtminstone tillhör himmelriket. Fast det hade varit en falsk tröst för vi är inte snygga och vi har inte musiken och vi har inte tillräckligt mycket fattighet i anden för att inte fatta att vi håller på att fullständigt tappa det. Vi har inte ens varandra när jag böjer mig på knä och börjar torka upp vattenpölar. Vad har vi? Jag har mina stövlar som jag fått tillbaka, och hon har sina clips. Nej, kanske har hon mer än så. Mer än jag. Ett hus till exempel. Om man jämför med mig är hon bara en rar tjej som hamnat i dåligt sällskap.

Emmys sällskap (jag) älskar hettan i hennes kök. Vi andas ur rytm och jag anar hennes skarpa konturer ovanför mig, frottén, vattnet och golvplankorna. Hon skulle kunna förblinda mig om jag såg direkt mot hennes ansikte nu – sådant vet man intuitivt, och tittar bort.

“Jag kommer dö här inne, Corleone, det är så säkert som att du föddes med ett hjärta av teflon. Är du rädd för att dö, Pelt?”

Genom hennes sov-t-shirt slingrar sig ryggraden upp mot kraniet.

Ibland, Lilla Emmy. Är du?

“Ja, men bara om jag skulle dö ensam, Pelt.”

Jag tänker att hon har en miljard kotor; egentligen skulle jag kunna räkna dem, och de skulle vara trettiotre.

Man dör väl alltid ensam.

“Men då kan du dö ensam bredvid tycker jag.”

Ensam är stark. Emmy, hon är något annat. Vi lever av varandras luft, såsom människor gjort i alla tider. Såsom alla landlevande djur, även dinosaurierna, alltid gjort. Jag, dinosaurierna och Emmy dricker till och med samma vatten, fast äter inte riktigt samma mat; dinosaurierna skulle knappast äta spaghetti. Men de skulle glatt lapa i sig av den ljumma vätskan som rinner ur lilla Emmys kallvattenkran, vit av vattenbubblor.

Det andra vattnet, det i varmvattenkranen, är hälsovådligt. Det är ingenting jag eller Em rekommenderar ens åsködlor och velociraptorer att dricka.

7: Jag minns att Emmy gjorde pulverkaffe med varmvattnet direkt i koppen och fick så ont att vi låg ned i flera timmar. Jag lyssnade på hennes tarmar genom naveln. Det var då, det är inte nu. Exakt klockan tre kommer ett brunt kuvert med ett avhysningsbeslut i. Det står ungefär: "Lilla Emmy, du har blivit vräkt, fastän du har glömt att tala om det." Eller "en och en halv vecka tills allt detta upprivna rivs upp på nytt."

Hon tar det och river det i bitar, i små, små pappersflagor som hon slänger överallt, på golvet, i hallen, på bordet. Men det gäller ändå. Det gäller, och städar inte Emmy allting tillräckligt noga får hon betala en avgift som är mer än vad hon har på sitt konto.

Hur kan vi ha mindre och mindre, inte ens ett hus? Den kvalmiga eftermiddagen kryper längs mattan, min andedräkt räcker inte högre än till bröstvårtorna. Tänk att andan är en dräkt som man klär sig i. På golvet, i hallen... Vi sopar upp alla lappar tillsammans, det är mest rättvist, vi har bott här lika mycket.

Vi är inte såna som gillar att ha det prydligt omkring oss, inte om vi kan slippa. Men värden låter oss inte slippa och värden bestämmer över Emmy och Emmy bestämmer över ingen utom

lite grann över mig. Fast inte så länge till, kanske några dagar? Lilla Emmy, vi får se. Allting beror på omständigheter nu.

Jag tvättar hennes badrumsväggar med min gula tandborste, skrapar bort alla tiders spår från spegeln, dödar en spindel med en toalettpapperstuss för att det ska bli regn igen och så tänker jag på den där sången. Inte för att jag gillar den, utan för att hon inte kan slänga mitt huvud i vasken, även om hon upptäcker vad det innehåller, och inte jag heller. Det sitter där det sitter. Det som skulle krävas för att ändra på den omständigheten är inte ens vi förmögna till.

Allt i världen ändras och ändras. Det här ändras inte än: Jag, jag har mitt huvud. Och Emmy är självtillräcklig i sin saliv och sina skavsårsblåsor. Innanför hennes panna finns det mycket som jag inte kommer åt. Hon har ett sätt att vända sig mot fönstret. Kanske kommer det att gå bra för henne; kanske kommer det att gå dåligt. Kanske kommer det att gå bra för mig. Kanske bättre för mig än för henne. Jag har ett paket tändstickor i fickan, i hallgarderober står mina stövlar (tror jag).

Jo, det gör de. Ifall jag är fattig i anden, så är jag åtminstone rik på skor. Jag har en för varje fot. Och jag hör med mina båda hörselsnäckor att Emmy har krossat en glasburk i köket. Ute på gatan, där jag snart kommer att bära bort pantflaskor och skräp, är asfalten fet och bubblig i hettan. Lilla Emmy, det börjar för farao redan bli sommar. Man kan gå barfota hela livet. Men man kan också låta bli. *Är ni redo, mina stövlar?*

Börja gå.

Rockhaveri*

2017

ISBN 978-91-87183-25-6